

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 538/2020-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. decembra 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou SOUKENÍK – ŠTRPKA, s. r. o., Šoltésovej 14, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. David Soukeník, LL.M., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Asan 10/2017 z 27. apríla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. septembra 2018 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta

porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Asan 10/2017 z 27. apríla 2018 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Ústavná sťažnosť sťažovateľky bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Sergejovi Kohutovi, ktorému funkčné obdobie sudcu ústavného súdu skončilo 16. februára 2019. V súlade s čl. X bodom 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 bola vec náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená 17. októbra 2019 sudcovi spravodajcovi Milošovi Maďarovi a v zmysle čl. II bodu 3 písm. a) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 v znení dodatku č. 1 z 27. mája 2020 a dodatku č. 2 z 1. októbra 2020 prerokovaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení uvedenom v záhlaví tohto uznesenia.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 24. januára 2016 vykonala Štátna veterinárna a potravinová správa Slovenskej republiky (ďalej len „štátna veterinárna a potravinová správa“) v prevádzke sťažovateľky úradnú kontrolu potravín, o výkone ktorej bol toho istého dňa spísaný záznam o úradnej kontrole potravín č. ŠVPS SR/2016/So,Mi,Má/03 (ďalej len „záznam z kontroly“). Dňa 26. januára 2016 bola v tej istej prevádzke sťažovateľky Regionálnou veterinárnou a potravinovou správou Rožňava (ďalej len „regionálna veterinárna a potravinová správa“) vykonaná dodatočná úradná kontrola potravín, o výkone ktorej bol toho istého dňa spísaný záznam o dodatočnej úradnej kontrole potravín č. ŠVPS SR/2016/So,Mi,Má/03/DÚKP/BE/7 (ďalej len „záznam z dodatočnej kontroly“).

3.1 Na základe zistení štátnej veterinárnej a potravinovej správy uvedených v zázname z kontroly a zistení regionálnej veterinárnej a potravinovej správy uvedených v zázname z dodatočnej kontroly vydala regionálna veterinárna a potravinová správa

21. marca 2016 rozhodnutie č. k. 2016/00014-3 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu“), ktorým sťažovateľke uložila úhrnnú pokutu v sume 1 000 000 € za porušenie povinností ustanovených všeobecne záväznými právnymi predpismi v oblasti potravinárstva podľa § 28 ods. 4 písm. i) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 152/1995 Z. z. o potravinách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o potravinách“) v spojení s § 28 ods. 8 zákona o potravinách.

3.2 Proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodla 16. mája 2016 štátna veterinárna a potravinová správa rozhodnutím č. 1373/2016 (ďalej len „rozhodnutie štátnej veterinárnej a potravinovej správy“) tak, že prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu zmenila vo výrokovej časti, ale s uloženou pokutou sa stotožnila.

4. Sťažovateľka napadla rozhodnutie štátnej veterinárnej a potravinovej správy žalobou o preskúmanie zákonnosti tohto rozhodnutia na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), ktorý rozsudkom č. k. 5 S 114/2016-110 z 25. októbra 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) žalobe vyhovel. Krajský súd argumentoval, že v administratívnom konaní bola porušená zásada dvojinštančnosti konania. Túto považoval krajský súd za kľúčovú, preto sa s ostatnými námietkami sťažovateľky nezaoberal. Napokon ustálil, že zo strany štátnej veterinárnej a potravinovej správy došlo k podstatnému porušeniu ustanovenia v konaní pred týmto orgánom, ktoré malo za následok vydanie nezákonného rozhodnutia, a preto rozhodnutie štátnej veterinárnej a potravinovej správy, ako aj prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu zrušil a vec vrátil štátnej veterinárnej a potravinovej správe na ďalšie konanie.

4.1 Proti rozsudku krajského súdu podala štátna veterinárna a potravinová správa kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Napadnutý rozsudok bol sťažovateľke doručený 27. júla 2018, pričom ústavná sťažnosť bola na poštovú prepravu podaná 27. septembra 2018, preto je potrebné ju považovať za včas podanú.

5. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti namieta, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je nedostatočne odôvodnený a že v dôsledku právneho posúdenia veci

najvyšším súdom, ktoré sťažovateľka považuje za nesprávne a v rozpore so základnými ústavnými princípmi právneho štátu, došlo k porušeniu jej práv zaručených ústavou, resp. dohovorom.

6. Podľa sťažovateľky najvyšší súd porušil jej právo na spravodlivý súdny proces tým, že sformuloval právny názor, podľa ktorého spôsobom výkonu úradnej kontroly potravín v prevádzke sťažovateľky nedošlo k porušeniu zásady dvojinštančnosti správneho konania, „*hoci odvolací orgán sám kontrolu vykonal, spísal záznam z tejto kontroly, uložil prvostupňovému správnenému orgánu sankcionovať kontrolovaný subjekt za zistené nedostatky a potom sám rozhodoval o odvolaní*“. Podľa názoru sťažovateľky by mohla byť zásada dvojinštančnosti zachovaná v prípade, ak by štátna veterinárna a potravinová správa po vykonaní kontroly potravín pokračovala v konaní a sama vydala prvostupňové rozhodnutie, pričom v zmysle § 5 písm. c) zákona č. 39/2007 Z. z. o veterinárnej starostlivosti v znení neskorších predpisov by o odvolaní proti tomuto rozhodnutiu štátnej veterinárnej a potravinovej správy následne rozhodovalo Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky. V podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľka tvrdí, že najvyšší súd sa opomenul zaoberať jej námietkou, že zo všeobecne záväzných právnych predpisov štátnej veterinárnej a potravinovej správy ako druhoінштанčného správneho orgánu nevyplýva oprávnenie vykonať úradnú kontrolu potravín a záznam z nej postúpiť príslušnému prvoinšтанčnému správnenému orgánu a následne vo veci rozhodovať v druhej inšтанcii o odvolaní účastníka konania ako druhoінштанčný správny orgán.

7. Pokiaľ ide o porušenie základného práva na súdnu ochranu, základného práva na zákonného sudcu a odopretie spravodlivosti, sťažovateľka vidí pochybenia v tom, že najvyšší súd „*nevyhodnotil potrebu ne/položenia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ*“, pričom podľa názoru sťažovateľky „*porušenie práv už nie je možné reparaovať iným spôsobom*“. V tejto súvislosti sťažovateľka poukázala na tú skutočnosť, že najvyšší súd sa pri svojom rozhodovaní vôbec nezaoberal jej argumentáciou (a následne protiargumentáciou štátnej veterinárnej a potravinovej správy) týkajúcou sa primeranosti pokút ukladaných prevádzkovateľom potravinárskych podnikov na základe § 28 ods. 8 zákona o potravinách a súladom tohto ustanovenia s právom Európskej únie a žiadnym

spôsobom sa s tvrdeniami sťažovateľky nevysporiadal. Sťažovateľka považuje takýto postup najvyššieho súdu za prejav svojvôle súdu, čo vyústilo podľa jej názoru do arbitrárnosti napadnutého súdneho rozhodnutia. Ďalej uvádza, že takýmto postupom došlo aj k porušeniu jej práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, keďže prejudiciálna otázka nebola predložená Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) a tým bola „pozbavená“ práva, aby sa súčasťou právneho základu pre meritórne rozhodnutie v jej veci stal výklad práva Európskej únie uskutočnený Súdnym dvorom.

8. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti sama pripúšťa, že v dôsledku napadnutého rozsudku bude krajský súd znova vo veci rozhodovať a proti novému rozsudku krajského súdu bude možné znovu podať kasačnú sťažnosť. Prípustnosť podanej ústavnej sťažnosti však sťažovateľka zdôvodňuje tým, že právny názor prezentovaný najvyšším súdom v napadnutom rozsudku, ktorý súd nižšej inštancie bude musieť pri svojom rozhodovaní rešpektovať, je ústavne nekonformný. V tejto súvislosti sťažovateľka poukázala na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 357/2016 zo 14. septembra 2016, v ktorom ústavný súd pripustil prieskum kasačných rozhodnutí.

9. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na zákonného sudcu garantované čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, spis. zn.: 10Asan/10/2017, zo dňa 27. 4. 2018, ktorým bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Bratislave, spis. zn.: 5S 114/2016, zo dňa 25. 10. 2016, porušené boli.

2. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, spis. zn.: 10Asan/10/2017, zo dňa 27. 4. 2018, ktorým bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Bratislave, spis. zn.: 5S 114/2016, zo dňa 25. 10. 2016, Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší Súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť spoločnosti [REDACTED] trovy konania vo výške 390,50 € do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto nálezu, a to na účet právneho zástupcu ...“

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

14. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 525/2018).

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16.1 Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

16.2 Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

16.3 Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

17. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (III. ÚS 66/2018).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

18. Podstata ústavnej sťažnosti spočíva v námietke sťažovateľky, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ktorým zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. K porušeniu označených práv sťažovateľky malo dôjsť v dôsledku nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku, ako aj vyslovením právneho názoru, ktorým bude krajský súd v ďalšom konaní viazaný a ktorý sťažovateľka považuje za nesprávny a ústavne nekonformný. Sťažovateľka vidí porušenie svojich práv aj v postupe najvyššieho súdu, ktorý nevyhovел jej návrhu a nepredložil prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru.

19. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy vecí nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a do § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04).

20. Pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry, ústavný súd ďalej poukazuje na to, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03), obdobne ako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002) vyplýva, že ústavný súd a Európsky súd pre ľudské práva overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

21. Osobitosťou prerokúvanej veci je skutočnosť, že predmetom prieskumu je zrušujúce rozhodnutie najvyššieho súdu, čo znamená, že konanie na všeobecných súdoch bude ďalej pokračovať. V danom prípade teda ešte nejde o konečné rozhodnutie, ktorého dôsledkom by bolo právoplatné skončenie veci. Sťažovateľka sa usiluje o kasáciu kasácie, pričom zo zistení ústavného súdu vyplýva, že po zrušení rozsudku krajského súdu a vrátení veci na nové konanie vec doteraz nebola meritórne rozhodnutá. Nové konanie je krajským súdom vedené pod sp. zn. 5 S 86/2018 a 7. marca 2019 bolo uznesením krajského súdu č. k. 5 S 86/2018-205 prerušené.

22. Vzhľadom na to, že ústavná sťažnosť sťažovateľky smeruje proti zrušujúcemu rozhodnutiu kasačného súdu, ktoré nie je konečným rozhodnutím vo veci, ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou (m. m. I. ÚS 357/2016, III. ÚS 46/2013, II. ÚS 105/09) podotýka, že ústavný súd len výnimočne vstupuje svojou právomocou do rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré nie sú konečné, avšak to neznamená, že sa nemôžu vyskytnúť prípady, že aj kasačné rozhodnutia sú spôsobilé citelne zasiahnuť do základných práv a slobôd účastníka konania, napr. formulovaním ústavne nekonformného záväzného právneho názoru na riešenie veci, ktorý súd nižšej inštancie nemôže nerešpektovať, hoci by sám mal pochybnosti o jeho zlučiteľnosti s ústavným poriadkom. Ochrana poskytovaná základným právam a slobodám fyzickým a právnickým osobám ústavným súdom by nebola účinná, ak by ústavný súd nemohol zasiahnuť a následky porušenia

základných práv a slobôd odstrániť skôr, než skončí konanie vo veci konečným rozhodnutím. Ak by ústavný súd zotrval na kategorickom závere o neprípustnosti ústavnej sťažnosti proti kasačným rozhodnutiam, ocitla by sa časť súdneho konania celkom mimo záber akejkoľvek kontroly, lebo by *de facto* bola týmto súdom daná takmer neobmedzená kasačná právomoc, keď prípadné vybočenie z medzí spravodlivého procesu by súd nižšej inštalácie nebol oprávnený korigovať a ústavnoprávna ochrana práv účastníkov konania by bola rovnako, cez neprípustnosť ústavnej sťažnosti, vylúčená. Treba dodať, že tieto závery vychádzajú z účelu samotného konania o ústavnej sťažnosti, ktorým je ochrana základných práv a slobôd jednotlivca podľa čl. 127 ústavy (I. ÚS 42/2020, I. ÚS 273/2020).

23. V okolnostiach danej veci posudzoval ústavný súd napadnutý rozsudok najvyššieho súdu predovšetkým z hľadiska ústavnej akceptovateľnosti jeho odôvodnenia, pretože i rozhodnutie kasačného súdu, ktorým sa konanie vo veci samej právoplatne nekončí, musí spĺňať požiadavky plynúce z viacerých čiastkových aspektov základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie. Aj rozhodnutie kasačného súdu, ktorým sa prvostupňové rozhodnutie zrušuje a vec sa vracia krajskému súdu na ďalšie konanie, musí dosahovať takú kvalitu odôvodnenia, aká preň vyplýva z čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj z čl. 6 ods. 1 dohovoru, a tiež jeho výrok musí mať potrebný právny základ v ustanoveniach nielen procesného, ale i hmotného práva, ako aj náležitú oporu v odôvodnení. Nerešpektovanie najmä týchto požiadaviek by pri neskoršom ústavnosúdnom prieskume meritórnych rozhodnutí všeobecných súdov vo veci samej už nebolo napravitel'né.

24. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľky vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu a uzavrel, že je potrebné ju považovať za zjavne neopodstatnenú. Podľa názoru ústavného súdu napadnutý rozsudok najvyššieho súdu z hľadiska jeho odôvodnenia spĺňa ústavnoprávne požiadavky, ktoré sú naň kladené, a v posudzovanom prípade ústavný súd nezistil žiadne známky arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti, ktoré by mohli signalizovať porušenie sťažovateľkou označených práv.

25. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku v podstatnom uviedol, že krajský súd pochybil, ak sa stotožnil s názorom sťažovateľky a v rozsudku napadnutom kasačnou sťažnosťou deklaroval porušenie zásady dvojinstančnosti administratívneho konania, pretože *„na rozdiel od súdu prvého stupňa kasačný súd bez ďalšieho dôkazu o interakcii zamestnanca sťažovateľa (štátnej veterinárnej a potravinovej správy, pozn. ústavného súdu), ktorý vykonal úradnú kontrolu potravín so zamestnancom, ktorý pripravoval podklady pre vydanie rozhodnutia resp. rozhodol vo veci, nemohol postaviť porušenie zásady dvojinstančnosti konania len na špekulácii o možnej participácii kontrolóra sťažovateľa na samotnom rozhodovaní“*. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku konštatoval, že zákon o potravinách nevyklučuje zamestnancov štátnej veterinárnej a potravinovej správy z výkonu úradnej kontroly potravín, pričom obmedzenie vyplýva len pre kontrolórov miestne nepríslušných orgánov verejnej správy prvej inštancie, ktorí sú oprávnení vykonať úradnú kontrolu v územnom obvode miestne príslušného orgánu len na základe poverenia, ktoré vydáva štátna veterinárna a potravinová správa. V rámci uvedeného najvyšší súd uzavrel, že kreovanie inšpekčných skupín nebolo v rozpore so zákonom, a preto vydanie záznamu z kontroly pod hlavičkou štátnej veterinárnej a potravinovej správy, ktorý bol podkladom rozhodnutia regionálnej veterinárnej a potravinovej správy o začatí správneho konania vo veci porušenia ustanovení zákona o potravinách zo strany sťažovateľky nebolo možné charakterizovať ako porušenie zásady dvojinstančnosti správneho konania.

26. Argumenty a právny záver najvyššieho súdu, že v okolnostiach danej veci nedošlo v administratívnom konaní k porušeniu zásady dvojinstančnosti konania, rozhodne nemožno považovať za arbitrárne a ani zjavne neodôvodnené. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010, III. ÚS 627/2017) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

27. K argumentácii sťažovateľky, že postupom najvyššieho súdu, ktorý nevyhovel jej návrhu a nepredložil prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru, došlo k porušeniu jej základného práva na zákonného sudcu, ústavný súd uvádza, že táto námietka sťažovateľky sa javí ako predčasná vzhľadom na to, že konanie pred všeobecnými súdmi ešte bude pokračovať a aj najvyšší súd sa návrhom sťažovateľky nezaoberal práve z dôvodu zrušenia rozhodnutia súdu prvej inštancie a vrátenia veci na nové konanie. Z uvedených dôvodoch ústavný súd vyhodnotil aj túto námietku sťažovateľky ako neopodstatnenú.

28. Na základe uvedených záverov ústavný súd konštatuje, že nezistil príčinnú súvislosť medzi sťažovateľkou namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, základného práva podľa čl. 48. ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a postupom najvyššieho súdu pri rozhodovaní v kasačnom konaní, resp. napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

29. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími v nej uvedenými nárokmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. decembra 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu